

РЕШЕНИЕ

№ 1992

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 16.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

като разгледа дело номер **8916** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. И. Ю. от [населено място] чрез адв. К. Б. срещу Решение № 1040-21-689/07.09.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. -град, с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-01170755 от 27.07.2022г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град. В жалбата са наведени доводи, че вземането на ДОО към жалбоподателката, което е прихванато с нейно парично обезщетение поради общо заболяване в размер на 178.91 лева, е неизискуемо и недължимо, тъй като производството по Разпореждане №214-00-3901-4 от 29.12.2020г. е спряно с определение № 1040-21-195 от 19.02.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. град до приключването на съдебен спор за законосъобразност на други две разпореждания- №214-00-3901-2 от 29.12.2020г. и №214-00-3901-3 от 29.12.2020, които предпоставят първото. Оспорват се мотивите на обжалваното решение, съобразно които чл.117а от КСО не спира изпълнението по потвърденото разпореждане. В тази връзка се иска отмяна на Решението на директора на ТП на НОИ- С. град.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изложените доводи и претендира разности.

Ответникът- директорът на ТП на НОИ-С. град чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли за потвърждаване на обжалвания акт. В депозираните писмени бележки развива своите съображения от

фактическа и правна страна, застъпвайки становище, че спор по фактите няма, а позоваването на жалбоподателката Ю. на определение № 1040-21-195/19.02.2021г. на директора на ТП на НОИ -С. град не кореспондира с изрично посочените основания за спиране на изпълнението на издаденото разпореждане по чл.114 ал.5 от КСО, нито е основание за отмяна. Подчертава, че с разпоредбата на чл.117а от КСО изрично е допусната правната възможност за предварително изпълнение на адм. акт с цел защита и опазване средствата на ДОО. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

С определение от 16.12.2022г. съдът е спрял производството по делото на основание чл.229, ал.1, т.4 от ГПК вр. чл.144 от АПК- до произнасянето с влязъл в сила съдебен акт по адм. дело 2537/2021г. по описа на АССГ, Трето отделение, 60 състав.

Административен съд – София – град, III отделение, 10- ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

С Разпореждане № 214-00-3901-4 от 29.12.2020г.на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ- С. град, на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО, е разпоредено на жалбоподателя Ю. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 16.04.2018г. до 15.04.2019г. в общ размер на 6104.32лв. – главница. В разпореждането изрично е посочено, че на основание чл. 117а, ал.1 от КСО обжалването не спира изпълнението му. Разпореждането е връчено на жалбоподателя на 20.01.2021г. /л.11/.

Разпореждане № 214-00-3901-4 от 29.12.2020г. е обжалвано по административен ред от жалбоподателя Ю. и е постановено определение № 1040-20-195 от 19.02.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град. Със същото и при посочено правно основание чл.54, ал.1,т.5 от АПК във връзка с чл.117, ал.3 и ал.5 от КСО, е спряно производството по жалбата на Ю. до решаване на спора относно законосъобразността на други две разпореждания- Разпореждане №214-00-3901-2 от 29.12.2020г. и Разпореждане № 214-00-3901-3 от 29.12.2020г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.- град с влязъл в сила административен или съдебен акт /л.14/.

Въпросните две разпореждания- Разпореждане №214-00-3901-2 от 29.12.2020г. /л.17/ и Разпореждане № 214-00-3901-3 от 29.12.2020г. на ръководителя на осигуряването за безработица /л.18/ са потвърдени с Решение № 1040-21-196/19.02.2021г. на Директора на ТП на НОИ- С. град. Решението на горестоящия административен орган е оспорено от Ю. по реда на чл. 118, ал. 1 от КСО пред Административен съд – София – град, където е образувано адм.дело 2537/2021г. по описа на АССГ – III отделение, 60 състав. С Решение №5136 от 28.07.2022г. на съда жалбата срещу Решение № 1040-21-196/19.02.2021г. на директора на ТП на НОИ- С. град е отхвърлена /л.57/. Решението на съда следва да се счита за влязло в сила след неуспешно обжалване пред ВАС на определение № 9429 от 30.11.2022г. по същото дело, с което е оставена без разглеждане касационната жалба на жалб. Ю. срещу финализиращото и влязло в сила решение /определение № 2355 от 07.03.2023г. по адм. дело №1240/2023г. по описа на ВАС/.

С. Ю. не е изпълнила доброволно Разпореждане № 214-00-3901-4 от 29.12.2020г.

на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град. След като е констатирано, че задължението на жалбоподателката към ДОО не е погасено доброволно в определения за това срок и не е разсрочено по реда на чл. 116 от КСО, на основание чл. 114, ал.5 от КСО е издадено Разпореждане № РП-2-21-01170755/27.07.2022г. от ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ- С. град. Със същото е разпоредено да се прихване от изискуемо вземане на лицето от държавно обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение поради общо заболяване по Е20221730082 за периода 06.2022г. сума в размер на 178.91лв.-главница /л.10/.

Цитираното разпореждане е обжалвано по административен ред, като с оспореното в настоящото съдебно производство Решение № 1040-21-689 от 07.09.22г. на директора на ТП на НОИ – С. град е отхвърлена жалба с вх.№ 1012-21-1137/12.08.22 г. на жалбоподателя срещу Разпореждане № РП-2-21-01170755/27.07.2022г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. като неоснователна и със същото решение цитираното разпореждане е потвърдено като правилно и законосъобразно /л.6/.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 117, ал.3 от КСО – директор на ТП на НОИ /л.56/, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма и са съобразени материалноправните и процесуалните разпоредби, както и целта на закона.

Разпореждане № РП-2-21-01170755/27.07.2022г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ - С. град също е издадено от компетентен орган. Съобразно нормата на чл. 114, ал.5 от КСО прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на НОИ, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. Видно от приетата като писмено доказателство Заповед № 1015-21-287/26.04.2016г. на директора на ТП на НОИ – С. – град е възложено на изброените в нея служители – С. К. М. и Д. Б. П., да издават разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 от КСО и разпореждания за прихващане на дължими суми по влезли в сила разпореждания по чл. 114, ал. 3 от КСО от изискуеми вземания на осигурения от ДОО /л.55/. Разпореждането е издадено в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Съгласно ал. 3 на същия член за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2

длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя ревизионен акт за начет по чл. 110, ал. 1. Разпорежданията се връчват на лицата по реда на чл. 110, ал. 4. Съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

В конкретния случай безспорно е установено, че Разпореждане № РП-2-21-01170755/27.07.2022 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, издадено на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО, е надлежно връчено на жалбоподателя. Съгласно чл. 117а от КСО обжалването на разпорежданията по чл. 114 от КСО не спира изпълнението им. Искане за спиране на изпълнението и по реда на чл. 118а, ал. 2 от КСО с жалба до АССТГ, предявена срещу Решението №1040-21-689 от 07.09.2022 на директора на ТП на НОИ – С. –град, не е отправяно.

Не се спори и относно обстоятелството, че Разпореждане № 214-00-3901-4 от 29.12.2020г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е разпоредено жалбоподателят да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 16.04.2018г.-15.04.2019г. в размер на 6104.32 лева, не е изпълнено доброволно в 14-дневен срок от връчването му.

Съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в 14-дневния срок /предвиден в чл. 114, ал. 3 от КСО/, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Следователно прихващането може да се прилага за събиране на непогасени в предвидения 14-дневен срок за доброволно изпълнение публични държавни вземания по ДОО, както е в случая. Тази законова разпоредба дава възможност прихващането да се извършва от всяко възникнало вземане от ДОО, както е в случая, без да се изисква изричното писмено съгласие на лицето. Прихващането е способ за принудително изпълнение на задължението за възстановяване на недобросъвестно получени суми по ДОО.

В съответствие с чл. 117а, ал. 1 от КСО съдът намира, че материалноправните предпоставки за извършване на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО са налице, а именно: наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната – в случая административния орган, осъществяващ контрола на разходите на ДОО, който прави изявление за прихващане.

В резултат на всичко гореизложено съдът не може да сподели доводите на жалбоподателя, че вземането на ДОО е неизискуемо и недължимо, тъй като с определение №1040-21-195 от 19.02.2021г. на директора на ТП на НОИ – С. град е

спряно производството по Разпореждане № 214-00-3901-4 от 29.12.2020 до приключване на съдебния спор за законосъобразност за другите две разпореждания- Разпореждане №214-00-3901-2 от 29.12.2020г. и Разпореждане № 214-00-3901-3 от 29.12.2020г. на ръководителя на осигуряването за безработица с влязъл в сила административен или съдебен акт /заб. точният диспозитив на цитираното определение е, ицт.: „спирам производството по жалба № 1012-21-219/03.02.2021г..../. Касае се за отделно провеждано административно производство, във връзка с което жалбоподателят не е поискала спиране на настоящото провеждано производство. Ако това бе поискано, съдът следваше да вземе отношение по спряното адм.производство, като посочи, че разпоредбата на чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК не намира приложение в контролното производство по 117 от КСО. То не е административно производство по смисъла на АПК, а е такова по осъществяване на административен контрол за законосъобразност на административен акт. Съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - приключва с издаването на мотивирано решение, с което спорният въпрос се решава по същество или се отменя обжалваното разпореждане, а преписката се връща за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички относими обстоятелства. Цитираната разпоредба посочва изчерпателно правомощията на Директора на ТП на НОИ в производството по осъществяване на административен контрол – да реши спора по същество или да отмени разпореждането и да върне преписката на органа. Законът не му предоставя право да спре образуваното пред него производство.

Преюдициално значение за разглеждане на настоящия правен спор, както бе посочено по-горе, има приключилото с акт по същество адм. дело 2537/21 по описа на АССГ. Със същото е отхвърлена жалбата на С. Ю. срещу Решение № 1040-21-196/19.02.2021г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което са потвърдени Разпореждане №214-00-3901-2 от 29.12.2020г. и Разпореждане № 214-00-3901-3 от 29.12.2020г. на ръководителя на осигуряването за безработица (с първото посочено разпореждане е отменено предходно издадено разпореждане № 214-00-3901-1/27.04.2018г. за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл.54а от КСО, а с второто е отказано отпускането на такова обезщетение, което обезщетение е предмет на разпореждането за възстановяване по Разпореждане № 214-00-3901-4 от 29.12.2020г. и предмет на прихващането по настоящото оспорвано разпореждане). Предвид изхода на правния спор по адм. дело 2537/21 по описа на АССГ е ненужно излагането на допълнителни мотиви по твърдението на жалбоподателката за неизискуемост и недължимост на вземането на ДОО към нея.

С оглед на всичко изложено съдът намира, че оспореният административен акт и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в изискуемата от закона писмена форма, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Предвид изхода на делото настоящият съдебен състав намира, че претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да бъдат присъдени разноски в

размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.230, ал.1 от ГПК вр. чл.144 от АПК и чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ВЪЗОБНОВЯВА производството по адм. дело №8916/22 на Административен съд София-град.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. Ю. ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място] [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 1040-21-689/07.09.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-01170755 от 27.07.2022г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА С. И. Ю. ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С. град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14- дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.